

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28. listopada 2014 roku powódka Ochrona (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w A. kwoty 6.394,03 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.608, 90 zł od dnia 27 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 2.523,96 zł od dnia 25 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.261,98 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. Powódka w uzasadnieniu pozwu wskazała, że swoje roszczenie wywodzi z zawartej z pozwaną umowy o ochronę mienia stanowiącego własność pozwanej. Powódka wskazała, że wykonała na rzecz pozwanej usługi zgodnie z umową, za co nie otrzymała wynagrodzenia w łącznej kwocie 6.394,03 zł. (pozew, k. 2-3)

Nakazem zapłaty z dnia 09. grudnia 2014 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt IX GNC 12730/14 tut. Sąd uwzględnił powództwo w całości. (nakaz zapłaty, k. 61)

Sprzeciwem z dnia 20. stycznia 2015 r. pozwana zaskarżyła ww. nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut wygaśnięcia zobowiązania na skutek zapłaty dochodzonego roszczenia. Przyznała fakty: zawarcia umowy, jej treść oraz świadczenie usług przez powódkę. Pozwana zaprzeczyła jednak, że posiada dług wobec powódki wskazując, że zapłaciła wynagrodzenie z faktur VAT wystawionych przez powódkę: fakturę VAT (...) – kwotę 2.608,09 zł przelewem z 15. października 2014 r., fakturę VAT (...) – kwotę 2.523,96 zł przelewem z 16. grudnia 2014 r. oraz fakturę VAT (...) – kwotę 1.261,98 zł przelewem z 11. grudnia 2014 r. Ponadto, pozwana wskazała, że wiedząc, iż jest w opóźnieniu, uiściła również odsetki ustawowe od opóźnienia przelewem 11. grudnia 2014 r. w łącznej sumie 123 zł. Pozwana dodała, że opóźnienie wynikało z wystawienia przez powódkę wezwania do zapłaty z nieprawidłowymi danymi pozwanej spółki ((...), a nie (...) sp. z o.o.) – stąd wynikły problemy w księgowaniu i opóźnienie. Dlatego też w ocenie pozwanej, nie dała ona powódce powodów do wytoczenia powództwa i to pozwanej należy się zwrot kosztów procesu wg złożonego spisu kosztów. (sprzeciw, k. 70-71)

Pismem procesowym z dnia 10. marca 2015 roku powódka dokonała częściowego cofnięcia pozwu – co do żądania głównego, tj. kwoty 6.394,03 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Podtrzymała natomiast żądanie odsetkowe, tj. wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot: 2.608, 90 zł od dnia 27 sierpnia 2014 r. do dnia 15.10.2014 r., 2.523,96 zł od dnia 25 października 2014 r. do dnia 16.12.2014 r. oraz kwoty 1.261,98 zł od dnia 28.11.2014 r. do dnia 12.12.2014 r. Powódka wskazała, że kwota 123 zł zapłacona przez pozwaną tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie została przebiegowana na ustne polecenie A. K. (prokurenta pozwanej spółki) na poczet jego osobistego zadłużenia wobec powódki (prowadzi on swoją działalność gospodarczą i również miał zawartą umowę z powódką). Powódka argumentowała, że pozwana dała jej powód do wytoczenia powództwa i to jej należą się koszty procesu. (pismo procesowe, k. 89-90)

W piśmie procesowym z dnia 19. marca 2015 r. pozwana wniosła o zasądzenie kosztów procesu od powódki na swoją rzecz według pierwotnej wartości przedmiotu sporu, wskazując, że powódka cofnęła pozew co do całości żądania głównego i to ona winna być uznana za przegraną w niniejszej sprawie. Pozwana zakwestionowała jednocześnie okoliczność ustnej dyspozycji przebiegowania kwoty uiszczony tytułem odsetek w wysokości 123 zł na konto A. K.. Dodatkowo pozwana podniosła, że odsetki ustawowe od kwoty 1.261,98 zł należą się powódce od dnia 28. listopada 2014 r. do dnia 11. grudnia 2014 r. (kiedy to nastąpiła zapłata), a nie 12. grudnia 2014 r. (pismo procesowe, k. 100-101)

Sąd ustalił, co następuje:

Na podstawie umowy nr (...) z dnia 15. maja 2014 roku Ochrona (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej zwana także: Ochrona (...) sp. z o.o.) wykonywała na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w A. (dalej zwanej także: (...) sp. z o.o.) usługi polegające na ochronie mienia stanowiącego własność (...) sp. z o.o., znajdującego się na terenie obiektu biurowo-magazynowego w A. przy ul. (...). (okoliczności przyznane)

Ochrona (...) sp. z o.o. wykonała na rzecz (...) sp. z o.o. usługi, wystawiając na rzecz (...) sp. z o.o. następujące faktury VAT, obejmujące umówione przez strony wynagrodzenie:

1. w dniu 30. lipca 2014 roku fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 2.608,09 zł brutto, płatną do dnia 14. sierpnia 2014 r. (**dowód:** faktura VAT, k. 34);
2. w dniu 25. września 2014 roku fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 2.523,96 zł brutto, płatną do dnia 14. października 2014 r. (**dowód:** faktura VAT, k. 38);
3. w dniu 16. października 2014 roku fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 1.261,98 zł brutto, płatną do dnia 30. października 2014 r. (**dowód:** faktura VAT, k. 42).

W dniu 15. października 2014 r. (...) sp. z o.o. uiściła na rzecz Ochrona (...) sp. z o.o. kwotę 2.608,09 zł za wykonaną usługę stwierdzoną fakturą VAT nr (...) (**dowód:** potwierdzenie dokonania przelewu, k. 79).

W dniu 11. grudnia 2014 r. (...) sp. z o.o. uiściła na rzecz Ochrona (...) sp. z o.o. kwotę 123 zł, wskazując w tytule przelewu, że jest to zapłata za faktury za miesiące 07, 08, 09 i (...) (**dowód:** potwierdzenie dokonania przelewu, k. 81). Kwota ta została następnie przeksięgowana na telefoniczne polecenie A. K., działającego w imieniu (...) sp. z o.o. (prokurent samoistny pozwanej spółki), na poczet zaległości A. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U., które wynosiły 123 zł (**dowody:** zeznania świadka J. Ł., k. 119-120, zeznania świadka A. K., k. 150).

W tym samym dniu, tj. 11. grudnia 2014 r. (...) sp. z o.o. uiściła na rzecz Ochrona (...) sp. z o.o. kwotę 1.261,98 zł za wykonaną usługę stwierdzoną fakturą VAT nr (...) (**dowód:** potwierdzenie dokonania przelewu, k. 78).

W dniu 16. grudnia 2014 r. (...) sp. z o.o. uiściła na rzecz Ochrona (...) sp. z o.o. kwotę 2.523,96 zł za wykonaną usługę stwierdzoną fakturą VAT nr (...) (**dowód:** potwierdzenie dokonania przelewu, k. 80).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w przeważającej części na podstawie okoliczności niespornych między stronami, a zatem niewymagających prowadzenia postępowania dowodowego. Mogą one stanowić podstawę ustaleń faktycznych bez weryfikowania ich prawdziwości, jeśli ta nie wzbudza uzasadnionych podejrzeń. Nie wymagają bowiem dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Natomiast gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.). Poza sporem pozostawały okoliczności takie jak: zawarcie umowy o świadczenie usług, jej treść, wykonywanie usług przez powódkę na rzecz pozwanej, obowiązek zapłaty kwot wynikających z wystawianych faktur VAT (wysokość należnego stronie powodowej wynagrodzenia), uchybienie terminom ich płatności oraz ostateczna zapłata wynagrodzenia.

Sąd ustalił stan faktyczny w zakresie dat uiszczenia przez pozwaną poszczególnych kwot na poczet poszczególnych faktur VAT oraz wymiaru opóźnienia pozwanej na podstawie wyżej powołanych dokumentów i wydruków zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy (faktury VAT i potwierdzenia dokonania przelewów). Nie były one kwestionowane co do ich wiarygodności ani autentyczności przez strony, nie budzą także wątpliwości Sądu. Stanowią one w ocenie Sądu pełnowartościowy materiał dowodowy.

Ponadto Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków J. Ł. i A. K. w celu ustalenia spornej okoliczności, dotyczącej ustnego polecenia przeksięgowania kwoty 123 zł z konta pozwanej spółki na konto A. K.. Na ich postawie Sąd ustalił, że istotnie doszło do takiego przeksięgowania, co miało kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii zasadności roszczenia odsetkowego. Zeznania świadków były zgodne, pozbawione jakichkolwiek sprzeczności i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w ostatecznie określonym przez powódkę kształcie (co nastąpiło w piśmie z dnia 10. marca 2015 roku, k. 89) zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części żądania odsetkowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pomiędzy stronami bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanej. Jak wynika z ustalonego powyżej stanu faktycznego strony łączył umowny stosunek prawny, na podstawie którego powódka świadczyła na rzecz pozwanej usługi. Podstawę prawną żądania zapłaty stanowią zatem odpowiednio stosowane przepisy regulujące umowę zlecenia, stosownie do treści przepisu art. 750 k.c., w szczególności przepis art. 735 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie oraz postanowienia umowy łączącej strony. Skoro zatem powódka świadczyła na rzecz pozwanej usługi zgodnie z umową, to służy jej roszczenie o zapłatę wynagrodzenia. Wysokość należności powódki wynika z niekwestionowanych faktur VAT z oznaczonym tam terminem płatności.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie przez Sąd, że po wytoczeniu powództwa, pozwana uiściła na rzecz powódki kwoty tytułem wynagrodzenia, które wynikały z wszystkich faktur VAT, które stanowiły podstawę żądania powódki.

I tak, w dniu 15. października 2014 r. pozwana uiściła na rzecz powódki kwotę 2.608,09 zł za wykonaną usługę stwierdzoną fakturą VAT nr (...) (k. 34, 79). Następnie, w dniu 11. grudnia 2014 r. pozwana uiściła na rzecz powódki kwotę 1.261,98 zł za wykonaną usługę stwierdzoną fakturą VAT nr (...) (k. 42, 78). Wreszcie, w dniu 16. grudnia 2014 r. pozwana uiściła na rzecz pozwanej kwotę 2.523,96 zł za wykonaną usługę stwierdzoną fakturą VAT nr (...) (k. 38, 80). W tym zakresie, co do kwoty żądania należności głównej, tj. 6.394,03 złotych, powódka cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Z kolei zgodnie z § 2 pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. W niniejszej sprawie powódka skutecznie cofnęła pozew przez złożenie oświadczenia zawartego w piśmie procesowym z dnia 10. marca 2015 r. Powódka dokonała cofnięcia pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia, zatem zgoda pozwanej nie była wymagana. Jednocześnie w ocenie Sądu nie zachodzą przesłanki niedopuszczalności cofnięcia pozwu przewidziane w art. 203 § 4 k.p.c., bowiem okoliczności sprawy nie wskazują, iż cofnięcie pozwu jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Pozwana spełniła świadczenie główne dochodzone pozvem, zatem cofnięcie pozwu w tym zakresie było w pełni uzasadnione. Powyższe skutkowało koniecznością umorzenia postępowania we wskazanym zakresie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., o czym Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku.

W konsekwencji, sporne pomiędzy stronami pozostało żądanie powódki zasądzenia odsetek za opóźnienie w zapłacie powyższej kwoty, albowiem w tym zakresie powódka podtrzymała powództwo. Pozwana wskazywała jednak, że wiedząc, iż jest w opóźnieniu, uiściła również odsetki ustawowe za opóźnienie przelewem 11. grudnia 2014 r. w łącznej sumie 123 zł. Oznacza to, że pozwana nie kwestionowała samej zasadności zapłaty odsetek na rzecz powódki. Dodała jednak, że opóźnienie wynikało z wystawienia wezwania do zapłaty pozwanej z jej nieprawidłowymi danymi ((...), a nie (...) sp. z o.o.) – skąd wynikły problemy w księgowaniu i opóźnienie. Powódka nie kwestionowała natomiast, że pozwana spółka uiściła w dniu 11. grudnia 2014 r. na jej rzecz kwotę 123 złotych. Podniosła natomiast, że kwota ta została następnie przeksięgowana na konto A. K., który zalegał powódce z zapłatą kwoty wynagrodzenia w wysokości 123 złotych. Pozwana spółka zaprzeczyła natomiast, że A. K. jako prokurent w imieniu pozwanej polecił powódce dokonanie przedmiotowego przeksięgowania. W konsekwencji, Sąd przeprowadził na tę okoliczność postępowanie dowodowe w postaci przesłuchania świadków: J. Ł. oraz A. K.. Z zeznań świadka J. Ł. w sposób jednoznaczny wynika, że istotnie na telefoniczne polecenie A. K., działającego jako prokurent w imieniu spółki pozwanej, doszło do przeksięgowania kwoty 123 zł, która jak się okazało, została pomyłkowo wysłana z rachunku bankowego pozwanej spółki, jednak z tytułu przelewu wynika wyraźnie, że kwota ta nie została uiszczona na poczet zaległości odsetkowej pozwanej, a tytułem zapłaty za faktury za miesiące 07, 08, 09, 10 roku 2014. Należy zauważyć, że A. K. jako osoba fizyczna prowadząca własną działalność gospodarczą również ma zawartą umowę o świadczenie usług z powódką,

zatem w ocenie Sądu logiczne jest, że również on – niezależnie od stosunku prawnego łączącego strony niniejszego postępowania – pozostaje w stosunkach gospodarczych z powódką. W konsekwencji zeznana świadka J. Ł. są w ocenie Sądu całkowicie wiarygodne oraz logicznie przedstawiają przebieg zdarzeń. Co więcej, pomimo zakwestionowania przez pozwaną spółkę powyższej okoliczności, A. K. zeznając w charakterze świadka przyznał, że polecił powódce przeksięgować uiszczoną z rachunku bankowego pozwanej kwotę 123 zł na poczet własnych zaległości, wynikających z umowy zawartej przez niego z powódką. W konsekwencji, Sąd w oparciu o zeznania powyższych świadków, ustalił, że kwota 123 zł została ostatecznie zaliczona na konto A. K..

Oznacza to, że wobec niespornego faktu uchybienia terminom w płatności kwot wynikających z wystawionych przez powódkę faktur VAT tytułem wynagrodzenia za świadczone na rzecz pozwanej usługi, zasadne jest żądanie powódki zasądzenia odsetek za opóźnienie. Należy wskazać, że podstawę prawną roszczenia powódki w tym zakresie stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Nie ma zatem żadnego znaczenia przyczyna, dla której dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. W tym kontekście należy podkreślić, że bez znaczenia dla zasadności żądania odsetek pozostaje okoliczność rzekomych problemów z zaksięgowaniem faktur VAT wobec omyłkowego niezamieszczenia przez powódkę myślnika w firmie pozwanej spółki. Zobowiązanie do zapłaty wynagrodzenia powódce wynika nie z faktu wystawienia faktury VAT, który stanowi jedynie dokument księgowo-rachunkowy, a z łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, jakim jest zawarta umowa o świadczenie usług. W konsekwencji, zgodnie z przytoczoną powyżej treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., powódka posiada roszczenie do pozwanej o zapłatę odsetek za czas opóźnienia, a redakcja tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że przesłanką żądania odsetek nie jest ani powstanie szkody w majątku dłużnika, ani też uchybienie terminowi świadczenia pieniężnego wskutek okoliczności obciążających dłużnika. Należy podkreślić, że terminy płatności ustalone przez strony nie były kwestionowane przez pozwaną i Sąd uznał tę okoliczność za niesporną. W świetle powyższego, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki odsetki za opóźnienie w wysokości ustawowej od kwot: 2.608, 90 złotych od dnia 27 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, tj. 15. października 2014 roku, 2.523,96 złotych od dnia 25 października 2014 roku do dnia zapłaty, tj. 16 grudnia 2014 roku oraz 1.261,98 złotych od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, tj. 11. grudnia 2014 roku, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Nie zasługiwało na uwzględnienie jedynie żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie w wysokości ustawowej od kwoty 1.261,98 zł za dzień 12. grudnia 2014 roku. Co do tego jednego dnia Sąd oddalił powództwo, albowiem do zapłaty kwoty 1.261,98 zł doszło 11. grudnia 2014 r., zatem w dniu 12. grudnia 2014 r. pozwana nie pozostawała już w opóźnieniu. Fakt zapłaty tej kwoty w dniu 11. grudnia 2014 roku wynika natomiast jednoznacznie z potwierdzenia dokonania przelewu (k. 78), który to wydruk nie był kwestionowany przez powódkę. Należy zauważyć, że to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia, że do zapłaty tej kwoty doszło w dniu 12. grudnia 2014 roku, skoro żądała zasądzenia odsetek do tego dnia. Ponieważ jednak powódka nie zaoferowała żadnego dowodu, z którego miałyby wynikać ta okoliczność, Sąd poczynił ustalenia faktyczne w tym zakresie na podstawie przedłożonego przez pozwaną niekwestionowanego wydruku potwierdzenia dokonania przelewu. W konsekwencji, Sąd w punkcie drugim wyroku oddalił powództwo w tym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Należy wskazać, iż obowiązek zwrotu kosztów może wyjątkowo nie obciążać strony cofającej pozew lecz stronę przeciwną, jeśli wystąpienie z pozvem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, a ciężar dowodu wystąpienia tych okoliczności obciąża cofającego pozew (post. SN z 10.2.2011 r., IV CZ 111/10). Dodatkowo zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa. W świetle powyższego poglądu należy uznać, że powódka wygrała niniejszy proces co do kwoty 3.785,13, albowiem pozwana zapłaciła za dwie faktury na kwoty: 2.523,96 zł i 1.261,98 zł już po wytoczeniu powództwa, co nastąpiło 28.11.2014 r. (data nadania, k. 58). I

tak, kwotę 2.523,96 zł zapłaciła w dniu 16. grudnia 2014 r., a 1.261,98 zł w dniu 11. grudnia 2014 r. W tym zatem zakresie pozwana dała powódce powód do wytoczenia powództwa, albowiem wierzytelności te były już wymagalne przez wytoczeniem powództwa, co jednoznacznie wynika z terminów płatności wskazanych z fakturach VAT, a świadczenie zostało spełnione później. Ponadto, powódka wygrała również co do żądania roszczenia odsetkowego, które zostało uwzględnione niemalże w całości. Pozwana natomiast wygrała niniejszy proces co do kwoty 2.608, 90 zł, albowiem spełniła świadczenie w tej kwocie dochodzone przez powódkę niniejszym pozwem jeszcze przed wytoczeniem powództwa, tj. w dniu 15. października 2014 r. Dodatkowo pozwana wygrała w zakresie oddalającym powództwo w zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych za okres jednego dnia. W konsekwencji Sąd zastosował przytoczony powyżej przepis art. 100 zd. 1 k.p.c. i stosunkowo rozdzielił koszty. Powódka wygrała co do kwoty 3.785,13, a pozwana co do kwoty 2.608, 90 zł, zatem powódka wygrała w 59%, a pozwana w 41%. Powódka poniosła następujące koszty: 250 zł (opłata od pozwu), w tym połowa tej kwoty, tj. 125 zł została powódce zwrócona, 1.200 zł (koszty zastępstwa), 17 zł (opłata skarbową), co łącznie daje kwotę 1.342 zł. Zatem pozwana winna zwrócić powódce 59% tej kwoty, tj. kwotę 791,78 zł. Odnosząc się do kosztów procesu poniesionych przez pozwaną, wskazać trzeba, że jej pełnomocnik przedłożył spis kosztów (k. 164), który jedynie częściowo zasługiwał na uwzględnienie. Niezasadne było żądanie przyznania kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, albowiem mimo że stawka ta aktualnie obowiązuje stosownie do nowego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), to znajduje ona zastosowanie jedynie w sprawach wszczętych po 1. stycznia 2016 r. W niniejszej sprawie obowiązują zatem stawki wyrażone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), a stawka przy wartości przedmiotu sporu 6.394,03 zł wynosi stosownie do § 6 pkt 4 - 1.200 zł. W konsekwencji należy uznać, że pozwana poniosła łącznie koszty w kwocie 2.791,15 zł, zatem powódka winna zwrócić pozwanej 41% tej kwoty, tj. kwotę 1.144,37 zł. Po uzyskaniu różnicy, Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 352,59 zł, o czym orzekł w punkcie czwartym wyroku.

Ponadto, wobec częściowego cofnięcia pozwu Sąd nakazał wypłacić powódce ze środków Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy kwotę 125,00 zł tytułem zwrotu połowy opłaty od pozwu, o czym orzekł na podstawie przepisu art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a) ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w punkcie piątym wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. (...)